

CRISTIAN
FULAŞ
loşca

roman

POLIROM
2022

Dar între toate acestea stătea ascuns un păcat mare, unul despre care nicidecum nu se făcuse vorbire și care nicidecum nu avea să fie amintit în discuțiile celor doi. Nu pentru că tăcerea ar fi fost făcută din vreun aur, ci pentru că vorbirea era lucru periculos.

După noaptea în care acea tânără îl siluise pe Ioșca și făcuse din el arma unei crunte răzbunări, noapte din care el nu înțelesese mai nimic și ea ieșise câstigată măcar cu o experiență în plus, lucrurile luaseră o întorsătură dacă nu ciudată, măcar demnă de o oarecare atenție. Poate că în drumul ei spre lumea cealaltă frumoasa tânără va fi uitat cele întâmplate, răpita fiind ea de frumusețea peisajului și de vorbăria din mașină, dar odată ajunsă acasă, odată petrecut scandalul monstru cu iubitul ei și survenită despărțirea, în mintea ei noaptea de pe munte începuse să crească în însemnătate și să devină, dacă nu un mit al unui nou început, atunci un simbol al sfârșitului. Așa se încheiase relația ei, avea să le spună prietenelor de distracții și pahar. Fata, a trebuit să violez un moș ca să scap de ăla, se ținea ca scaiul de minc și își bătea joc, ați văzut. Devenit monedă de schimb a curiozității unei întregi găști, bătrânul făcuse în scurt timp ocolul unui număr de birouri și chiar al unor clădiri întregi, performanțele lui crescând în însemnătate cu fiecare nouă repovestire și devenind de-a dreptul incalculabile, un fenomen al naturii aproape inexplicabil. Nu a fost deci de nicio mirare când, la vreo lună după prima întâmplare, o tânără care la rândul ei dorea să se despartă de prieten s-a dus special pe vale, a trecut bariera dintre lumi și, din vorbă în vorbă și încet-încet, l-a găsit pe cel care în mintea ei avea să-i aducă mântuirea și o

viață mai bună. Pregătindu-și ea noaptea cu multă băutură și alimentându-și emoția cu o așteptare care părea să nu se mai sfârșească, pentru că toți cei cu care era se dedaseră unui chef monstru și nu păreau dispuși să se retragă în camerele lor prea devreme, a reușit în prima seară să adoarmă cu capul pe masă și să se trezească a doua zi cu o mahmureală cât valea și un rău pe măsură. Nu-și amintea să-și fi dus planul la bun sfârșit, în mintea ei eșecul se profila monstruos, îl simțea ca pe o gheară în gât și ca pe o remușcare neomenească, ea avea un obiectiv și trebuia să-l atingă, așa că a doua seară s-a mărginit la câteva pahare și a așteptat cuminte retragerea celorlalți, retragere care, dat fiind cheful uriaș de cu o seară înainte, s-a petrecut foarte devreme. Și-a pus în rucsac două sticle din băutura cea mai fină, a coborât pe vale și, fără vreun preambul și fără a încerca măcar să amâne puțin momentul, a bătut în ușa fierarului. L-a invitat să bea cu ea și acesta, nefiind om care să refuze o băutură bună și compania unui suflet în miez de noapte, a ieșit în fața căsuței și s-a așternut cu ea la povești. Pentru că de data asta planul era făcut bine dinainte și tânăra știa ce avea de făcut și de ce venise acolo, nu după multe pahare cei doi au intrat în casă, continuându-și cheful la căldură. Nu se poate spune că ea va fi fost plăcut surprinsă de sărăcia și urâtenia locului, ba se poate aminti în treacăt cum, temându-se de vreo boală, abia dacă s-a așezat pe un colț al unuiia dintre paturi și a stat ca pe ace, întrebându-se dacă totuși era bine ce făcea și nu cumva avea să-i pară rău după aceea. Dar, printre aburii alcoolului și inebunită parcă locmai de mizeria și sărăcia din jur, simțea din ce în ce mai puternic un impuls de

a face lucrul pe care venise să-l facă. Propunerea nu a fost una simplă, fusta ei a început să se ridice treptat și ochii ei au prins a clipi des, deseale priviri pe sub sprâncene spunându-i tovarășului său de pahar că ar fi vrut mai mult de la el decât o simplă discuție în miez de noapte. A început chiar să se mângâie ușor pe picioare, să lase să se întrevadă, prin mișcări bine studiate, dantela lenjeriei și formele apetisante de sub haine. Privindu-l pe celălalt cu atenție, nu a ratat umflătura care lua proporții în pantaloni și nici încetineala din ce în ce mai mare cu care bătrânul vorbea, prins încetișor în mrejele lucrurilor pe care ea le arăta. S-a mutat fără nicio ezitare alături de el, a mai turnat în pahare, o mână a ei s-a așezat pe piciorul lui și a început să maseze lucrul pentru care venise. Ochii au început să lucească în lumina slabă a camerei, brusc temperatura a crescut cu câteva grade și, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, frumoasa tânără a început să se dezbrace sub ochii arzători ai bătrânului. Umeri rotunzi, sâni plini și tineri, coapse netede și lipsa oricărei urme de păr în părțile femeiești au făcut să crească în inima lui o dorință nesfârșită, un sentiment pe care nu îl mai trăise de mulți ani și care-i amintea de tineretea lui nebună, de sufletul lui pierdut. Pe fața tinerei s-a zugrăvit fața Ilonei, corpul ei tânăr a devenit ca prin minune corpul celeilalte, al celei plecate, al celei iubite ca nicio altă femeie pe lume. Poate din cauza alcoolului sau poate cuprins de o subită și inexplicabilă nebunie, Ioșca retrăia serile lui cu unica lui iubire, în mintea lui se așezau, strat peste strat, toate lucrurile pe care le pierduse și care nu aveau să se mai întoarcă sau, iată, tocmai se întorceau. Lumina lui simplă, redusă la muncă și băutură și puține vorbe

atunci când avea cu cine le schimba, își primea înapoi darul cel mai de preț, plăcerea. Urcă în el o dorință nebună, care-l strângea de gât și-i paraliza mâinile și picioarele, care-i încețoșa privirea și-i făcea puțină voce rămasă să tremure, un sentiment de sfârșit de lume și început de moarte pe care de mult îl uitase și îl trăia din nou, cu o bucurie pe care se temea să o spună. Căci cum ar fi putut spune cele ce se petreceau, mișcările capului acelei fete în poala lui, mâinile ei lacome care-i trăgeau capul între picioarele ei, împingându-l, mângâindu-l, trăgându-l în ea cu toată puterea de care era în stare, gemetele ei care făceau pereții să se cutremure și vorbele fără de nicio pierdere pe care de atâta vreme nu le mai auzise, cum ar fi putut spune el, cu prea puțină lui pricepere, blândetea gurii ei care cu totul încerca să înghită urlașă lui bărbăție, horcăiturile și lacrimile ce curgeau năvalnic din ochii celei înecate cu propria dorință, privirile ei pierdute când, cu eforturile supraomenești ale unei dorințe care nu începea și nu se sfârșea nicăieri, reușise nemaivăzuta performanță de a-l cuprinde pe tot în ea, simțindu-l parcă până în stomac? Dar infinita dulceață a pântecului ei, în ale cărui adâncimi rozalii limba lui săpa cărări de mult știute, mereu aceleași, cărările pe care orice om e sortit să se piardă? Cum ar fi putut, cu blește vorbe, să spună după aceea mirarea din ochii ei, implorarea, lacrimile de extaz când se lăsase deasupra lui și, nu era nicio îndoială, se simțise plină, plină ca nicio dată, simțise că nu ar fi avut cum să acopere cu totul acel miracol al corpului bătrânului și începuse, parcă aiurând, să geamă de se curbau pereții și lumca întrecăgă parcă să încapă în mica odăie? Treptat, gemetele și ușoarele ei

tipete se schimbaseră în urlete neomenești, urlete ale unui animal hăituit, urletele dinaintea unei morți dorite, ale unei sinucideri mereu sperate, ca o mântuire. Unghiile ei săpaseră urme adânci în pielea lui albă și zbârcită, dinții ei mușcaseră gâtul bătrânului, ea se pierduse cu totul și un animal nou, necunoscut până atunci, se născuse în ea și avea să dăinuie în povesti care, spuse la timpul lor și cui trebuia, aveau să contribuie nespuse de mult la multele păcate care aveau să se mai petreacă în acea cămăruță uitată de lume. Căci după ultimele urlete și ultimele zvâcniri, când sămânța lui o umpluse și ea se trăsese speriată deoparte, temându-se de vreo sarcină nedorită, rămăsese prăbușită pe pieptul uscat al bărbatului bătrân și privise multă vreme în gol, simțind ca pe o uriașă binecuvântare mâna lui care-i mângăia fruntea aproape părintește, aproape cu dragoste. S-a ridicat, n-a spus o vorbă, s-a îmbrăcat în tăcerea bruscă infinită și a ieșit afară în sunctul pârâului și în foșnetul frunzelor. Plutea pe vale parcă renăscută, era o ființă nouă, o specie până atunci necunoscută care avea să ducă mai departe povestea ei frumoasă de pe vale, dintr-o lume care abia dacă exista, abia dacă putea fi spusă, o lume a frumuseții și desfrâului cum nu-și imaginase până atunci. Încă simțea, și avea să simtă multe zile, uriașa pulă a bărbatului strâpungându-i carnea. A rămas mult timp cu acel sentiment de moarte, de sfârșit de lume, de dorință pentru dorință care nu putea fi ostoită cu nimic. Venise tânără și plină de dorințe de răzbunare pe vale, își luase trofeul dorit, cel despre care cu atâta plăcere i se povestise, și acum era altă femeie, una gata să moară pentru plăcere, pentru că găsisese, nu-și dădea seama cum și nu avea să

înțeleagă niciodată, forma cea mai apropiată de moarte a plăcerii. Formă pe care, urcând parcă beată în camera ei, se gândise să o păstreze cumva și să nu o lase să moară acolo, în pustiu și nimicul de care era înconjurată. Era doar un gând care mergea odată cu pașii ei, doar o scripă în minte care, pe măsură ce se apropia de hotel, începea să o bântuie. Dorința ei devenea o prezență, ceva mai presus de emoție, o premoniție. Voia să păstreze ceea ce simțea, voia ca acea plăcută ameteală să nu se stingă, să nu se termine, să nu se transforme în ceva trăit, ci să devină mai degrabă un plan, un mic plan diabolic și angelic în același timp, pe care, în ciuda tuturor opreliștilor, ar fi vrut să-l vadă dus la îndeplinire. Și după o zi de frământări și gânduri, de amintiri și fiori care o străbăteau prin tot corpul și parcă nu mai voiau să se oprească, după o zi care ilustra nimicul așa cum nimic nu o mai făcuse înainte, seara, când miriade de stele au împânzit cerul în care valea părea să urce de fiecare dată când lumina dispărea, a bătut la ușa camerei vecine, și-a luat inima în dinți și, cu nespusa sfială a celei care așteaptă și nu știe dacă așteaptă în realitate ceva, a apăsat clanța și a intrat. În fața ei stătea frumusețea, frumusețea pură și nevinovată, frumusețea celei pe care, de multă vreme și fără să o spună sau măcar să o știe pe de-a-ntregul, o dorea. O colegă, aproape o prietenă, una dintre acele femei pe care le întâlnea zi de zi și care, fără să știe, trăia în sufletul ei. Era parte din ființa ei așa cum, cu o noapte înainte, loșca devenise parte din ființa ei. Și, pentru că ceva se schimbaseră hotărâtor în mersul lumii ei și înțelesese, sau aproape înțelesese, că rușinea nu era decât o enormă prostie, s-a așezat pe marginea patului și a